

HOOGSPANNING

Nora Fischer

HOOGSPANNING

Hoe ik mijn stem verloor

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

Eerste druk, november 2025

© 2025 Nora Fischer

Omslagontwerp Joost de Haas
Typografie binnenwerk Aard Bakker
Auteursfoto Merlijn Doomernik
Productiebegeleiding Tim Beijer
Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 934 2058 8

NUR 320

www.norafischer.com
www.uitgeverijpluim.nl

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt
voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Dit boek is gebaseerd op waargebeurde verhalen en
echte personen. Om de privacy te beschermen en
herkenbaarheid te voorkomen zijn sommige verhalen
en personages aangepast.

Voor Paula

I

Het moment dat ik voor het eerst het oogverblindende licht van de buitenwereld zie, is ook het eerste moment dat anderen mij zien. Het is ook het eerste moment dat ik mijn stem gebruik, én het eerste moment dat ik zo'n beetje alle soorten fysieke pijn simultaan op mijn bord gepresenteerd krijg. Net deinde ik nog in een donker, warm hol, in een bubbel van bloederig slijm, mee op de bewegingen van mijn overzichtelijke universumpje. Vanuit dat slijmbadje hoefde ik alleen maar vredig te luisteren naar virtuoze blokfluitmelodieën, gepassioneerde orkesten, en de lieve, dromerige stem van een meisje dat niet kon wachten tot ze eindelijk met me kon spelen, en dat zich tot die tijd alvast door de muur van mijn bubbel

zo veel mogelijk aan mij had geprobeerd kenbaar te maken. Het was relaxed, daar in dat slijmbadje; ik voelde me thuis, ik voelde me gewenst, en ik stortte me dan ook vol verwachting de benauwde tunnel in toen ik me daar klaar voor voelde. In volle glorie wilde ik mezelf presenteren, maar dit was niet het soort licht dat ik aan het einde van die tunnel had verwacht: mijn ogen zijn verblind, ik heb het plotseling ijskoud, mijn longen scheuren open, ik verslik me in mijn eerste adem, wat de fuck is deze shit. Niks halleluja, dit is een en al ellende. Voor ik zelf begrijp wat ik doe, heeft mijn mond zich al wagenwijd geopend en maakt mijn stem zich in haar volle gedaante kenbaar: ik schreeuw het uit en ik schrik van mijn eigen lawaai.

Mijn ellendige gekrijs wordt als ‘gezond’ bestempeld; nog net niet met applaus ontvangen, maar het scheelt niet veel. Ik word opgepakt, onder lampen gelegd, en dan doemt een waas van een mens heel dichtbij op. Uit haar bovenlichaam steekt een soort gigantisch zachtgekookt ei dat ze recht in mijn gezicht duwt; een onsympathieke actie te midden van mijn ernstige lijden. Voor het eerst voel ik die enorme motor in mij, een bulldozer die zich blind stort op wat hij wil. Wat ik wil is een knuffel om mijn pijn te verzachten en ik krijs het dan ook nóg harder uit om die af te dwingen. Maar daardoor wordt dat ellendige ei alleen maar steviger in mijn gezicht geduwd. De

krijgs-ei-strijd duurt voort – en ik word steeds wanhopiger over deze hel waar ik me niet uit weet te bevrijden – tot mijn lichaam plotseling het heft in eigen handen neemt. Mijn schreeuwende mond besluit zich vast te klemmen, een zuignapje te vormen en op te houden met schreeuwen. In no time heb ik mijn eerste puzzel opgelost. In plaats van oorverdovend gebrul mijn mond úít, stroomt nu warme kalmerende melk mijn mond ín. Rust.

Er staat een camera op mij gericht. Het is de camera van Vader, die direct na mijn openbaring samen met Zus de kamer in is gestormd om mij al filmend te begroeten. Hij wist wel beter dan bij het moment suprême aanwezig te zijn, sinds hij de geboorte van Zus vijf jaar geleden vanaf de zijlijn heeft moeten aanschouwen. Een blauw hoofdje kwam er toentertijd uit, ademloos door de navelstreng die zich als een sluwe anaconda om haar nek had gewikkeld. Hardhandig moest het vocht uit haar worden gezogen en het leven in haar worden geschud, tot ze godzijdank voorzichtige kerpjes wist uit te brengen. Dat is geen scène voor een kind, denkt Vader. Zij, ik en de camera komen dit keer wel binnen als de kust veilig is.

Ik drink gulzig mijn pijn weg, en terwijl mijn paniek gaat liggen, ontstaat ruimte om mijn omgeving eens in me op te nemen. Eén ding is meteen duidelijk: jezus, wat ben ik welkom. Moeder, Vader, Zus en Camera: ze staren

me aan met sterretjes en hartjes in hun ogen. Over mijn naam wordt nog gediscussieerd, want die hebben ze nog niet. ‘Doe maar Fischer,’ krijgt de verpleegster te horen als ze toch echt iets moet noteren. Maar Vaders simpele Joods-Hongaarse achternaam blijkt te exotisch voor dit polderziekenhuis: FRITSCH prijkt op het naambordje van deze plompe, stevige baby met een enorme bos pikzwart haar en pikzwarte ogen die tot spleetjes worden geduwd door de opgeblazen wangen. Een sumoworstelaar lijk ik wel, vanbinnen en vanbuiten, vol in de startblokken om mijn plek in deze wereld te bevechten. Welkom, Fritsch. Mijn eerste cameraperformance is een feit.